

Μόνη λύση τώρα το παλλαϊκό μέτωπο

ΤΑΚΗΣ ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Πριν επτά περίπου μήνες κατέληγα στο εξής συμπέρασμα σε σχέση με το κρίσιμο ερώτημα που εξέταζα σε σειρά άρθρων με τον τίτλο «Τι κάνουμε τώρα;»: «Είναι επομένως επιτακτική η ανάγκη για ένα οργανωμένο, παλλαϊκό Μέτωπο που θα πρέπει να αγωνιστεί όχι για την ανατροπή ολόκληρου του καπιταλιστικού συστήματος και την κατάκτηση (με αυτή την έννοια) της λαϊκής εξουσίας —κάτι που προϋποθέτει εντελώς διαφορετικές υποκειμενικές συνθήκες από τις σημερινές— αλλά για την άμεση μονομερή έξοδο της χώρας μας από την ΕΕ και την αποκοπή από τη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση. Έτσι μόνο θα αποκτήσουμε οικονομική και, κατά συνέπεια, εθνική κυριαρχία και θα μπορέσουμε να στηριχθούμε στις δικές μας παραγωγικές δυνάμεις και όχι στις πολυεθνικές. Και γι' αυτόν τον στόχο, που είναι και αναγκαία προϋπόθεση για οποιαδήποτε συστημική αλλαγή στο μέλλον, υπάρχουν τόσο οι αντικειμενικές όσο και οι υποκειμενικές συνθήκες» (“Ε”, 7/4/2013).

Σήμερα, είναι άμεσα επιτακτική η ανάγκη για παρόμοιο Μέτωπο που θα ένωνε όλα τα θύματα της παγκοσμιοποίησης (μέσω της καταστροφικής ένταξής μας στην ΕΕ), όπου οι πολίτες σαν πολίτες, ανεξάρτητα από κομματική τοποθέτηση και ιδεολογικές καταβολές, θα συστρατευθούν στον αγώνα για την Εθνική και Κοινωνική Απελευθέρωση. Σε ένα Μέτωπο δηλαδή που θα δεσμεύει όλους σε ένα πρόγραμμα με απώτερο στόχο την έξοδο όχι μόνο από την οικονομική και κοινωνική καταστροφή, στην οποία μας έχουν καταδικάσει σήμερα οι ντόπιες και ξένες ελίτ, αλλά και από τη μόνιμη κρίση που υπόβοσκε κάτω από τη μεταπολεμική φούσκα μιας δήθεν «ανάπτυξης».

Η ανάγκη αυτή είναι πιο επιτακτική παρά ποτέ για δύο βασικούς λόγους. Πρώτον, γιατί αντιμετωπίζουμε τον άμεσο κίνδυνο ενός γενικευμένου πολέμου των ελίτ κατά των λαϊκών στρωμάτων, ο οποίος δεν θα είναι πια μόνο οικονομικός, όπως μέχρι τώρα, αλλά δεν θα διστάζει να χρησιμοποιεί και την ωμή βία. Δεύτερον, γιατί μετά από τρία χρόνια συνεχώς επιδεινούμενης φτωχοποίησης των λαϊκών στρωμάτων και κατεδάφισης κάθε ίχνους κοινωνικού κράτους, δεν έχει ακόμη γίνει δυνατή η συγκρότηση ενός προγραμματικού παλλαϊκού μετώπου για την έξοδο από τη καταστροφή.

Όσον αφορά στον πρώτο λόγο, είναι φανερό ότι ο κίνδυνος δεν είναι πια να ξεσπάσει εμφύλιος μεταξύ οπαδών και αντιπάλων της ΧΑ, όπως υπέθετα στο άρθρο της 22/9. Μετά τη στυγερή εκτέλεση των ΧΑτών και την ύποπτη προκήρυξη μιας δήθεν «αριστερής» τρομοκρατικής οργάνωσης που κηρύσσει πόλεμο στον καπιταλισμό και τον «φασισμό» (αλλά, κατά σύμπτωση, δεν έχει κάνει την παραμικρή ενέργεια κατά του πρώτου και ξεκίνησε με τον εύκολο δεύτερο στόχο, δηλαδή την εκτέλεση άοπλων μελών της ΧΑ!) είναι ξεκάθαρο τι είδους εμφύλιο ετοιμάζουν οι αδιάστακτες ξένες και ντόπιες ελίτ. Όσο οι ελίτ αυτές βλέπουν ότι τα μεν κόμματα της Χούντας καταβαραθρώνονται για πάντα, ενώ τα κόμματα της «Αριστεράς» αυξανόμενα θα αδυνατούν να ελέγχουν αποτελεσματικά τα λαϊκά στρώματα, τόσο θα καταφεύγουν περισσότερο στην ωμή βία. Διότι είναι βέβαια αναπόφευκτο ότι τα στρώματα αυτά γρήγορα θα συνειδητοποιήσουν την απάτη της «Αριστεράς» αυτής, που δεν την απασχολεί η δημιουργία ενός παλλαϊκού αντι-ΕΕ Μετώπου με στόχο την αυτοδυναμία, αλλά απλά η κατάκτηση της εξουσίας. Ήδη το πρώτο βήμα έγινε. Πολύ πιθανό να ακολουθήσουν και δολοφονίες απλών πολιτών, (που κάποιοι αυτόκλητοι τιμωροί θα χαρακτηρίζουν «εθνικιστές», «φασίστες» κλπ.), μέχρις ότου

τρομοκρατηθούν επαρκώς τα λαϊκά στρώματα και επανέλθουν σε ελεγχόμενες κομματικές στρώγκες. Η προκήρυξη της νέας «αριστερής» οργάνωσης έκανε άλλωστε φανερό ποιους θεωρεί κύριους εχθρούς της: αυτούς που μάχονται για την οικονομική και εθνική κυριαρχία, που τους αποκαλεί συλλήβδην «εθνικιστές» —δηλαδή, στη λογική της, «φασίστες». Κατά σύμπτωση, τους ίδιους κηρύσσει ως κύριους εχθρούς της και η Κομισιόν, ξοδεύοντας μάλιστα τεράστια ποσά για την προπαγάνδα ενάντια στα μη ενσωματωμένα στην ΕΕ και την παγκοσμιοποίηση κινήματα, είτε της Αριστεράς είτε της Δεξιάς, όπως ξεκαθάρισε ο γκαουλάιτερ Σουλτς στην Αθήνα.

Όσον αφορά στον δεύτερο λόγο, όπως προσπάθησα να δείξω επανειλημμένα, μια προγραμματική συμφωνία που θα μας οδηγούσε έξω από την οικονομική καταστροφή είναι αδύνατη, εάν δεν έχει βασικό στόχο την άμεση και μονομερή έξοδο από την ΕΕ και την ΟΝΕ. Σήμερα, όμως, κανένα κόμμα ή κομματική οργάνωση, δεν θέτει σαφώς παρόμοιο θέμα που συνεπάγεται αγώνα για ανοικοδόμηση της παραγωγικής μας δομής. Δηλαδή, αγώνα σε ρήξη με τη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση, αφού χωρίς οικονομική αυτοδυναμία είναι αδύνατη η ανοικοδόμηση αυτή. Πολλοί άλλωστε «αριστεροί» χαρακτηρίζουν «εθνικιστικές» παρόμοιες τάσεις! Εκτός από το ΚΚΕ, που θέτει πράγματι το θέμα της μονομερούς εξόδου από την ΕΕ και της ανοικοδόμησης της παραγωγικής δομής (μολονότι όχι σαν μεταβατικό αίτημα), όλα τα άλλα «αριστερά» ή πατριωτικά, εθνικιστικά κ.λπ. κόμματα και οργανώσεις χρησιμοποιούν στην πραγματικότητα αποπροσανατολιστική ρητορική για να συγκαλύψουν τον αληθινό στόχο τους που είναι απλώς η έξοδος από το Ευρώ, αλλά όχι και την ΕΕ. Όμως, απλή έξοδος από το Ευρώ, που δεν θα ήταν συνέπεια προηγούμενης εξόδου από την ΕΕ, θα ήταν εξίσου καταστροφική, εφόσον το άνοιγμα και η απελευθέρωση των αγορών που επιβάλλουν οι συμφωνίες Μάαστριχτ κ.λπ., οι οποίες οδήγησαν στην σημερινή καταστροφή, θα εξακολουθούν να ισχύουν.

Είναι όμως δυνατή η συγκρότηση σήμερα ενός παρόμοιου Μετώπου Εθνικής και Κοινωνικής Απελευθέρωσης; Κατά τη γνώμη μου, την ύστατη αυτή στιγμή, το Μέτωπο αυτό είναι όχι μόνο εφικτό αλλά και αναγκαίο. Αρκεί όλοι, ανένταχτοι αλλά και οπαδοί κομμάτων και οργανώσεων, να υιοθετήσουν συγκεκριμένους στόχους που προϋποθέτουν ότι η σημαντικότερη αιτία της σημερινής καταστροφής είναι η ενσωμάτωση της χώρας στη ΝΔΤ της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης, όπως συνειδητοποιούν καθημερινά εκατομμύρια άνθρωποι στην Ευρώπη, αλλά και παγκόσμια. Ότι, δηλαδή, η ΝΔΤ απειλεί άμεσα την εθνική και οικονομική (επομένως και την λαϊκή) κυριαρχία και ότι η κοινωνική απελευθέρωση είναι ανέφικτη χωρίς την προηγούμενη κατάκτηση της εθνικής. Αλλά θα επανέλθω.

<http://www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos/>

Link: http://www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos/greek/grE/gre2013/2013_11_24.html